

Μάριος Καρακατσάνης

Το χαμογελαστό παιδί

Το χαμογελαστό παιδί

Ένα παιδί που ήταν να μη γεννηθεί, μια συμφωνία που μόλις έγινε έπρεπε να ξεχαστεί αμέσως και ένας φίλος που δεν θυμόσουν ότι τον είχες και σε ακολουθεί όπου και αν πας...

Αυτή είναι η ιστορία του Μιχάλη, του παιδιού που πάντα χαμογελούσε.

Οι Γραφές λένε ότι ο αριθμός των αγγέλων είναι πολύ μεγάλος: «χιλιάδες χιλιάδων και μυριάδες μυριάδων» (Δανιήλ 7:10). Ότι υπάρχουν «περισσότερες από δέκα λεγεώνες αγγέλων» (Ματθ. 6:33). Ότι αποτελούν «πλήθος ουρανού στρατιάς» (Λουκάς 2:13). Ότι υπάρχουν «μυριάδες αγγέλων» (Προς Εβραίους 12:22).

Ο εικοσιτριάχρονος Μιχάλης πάντα είχε μια άσβεστη μανία για την ύπαρξη των αγγέλων. Όσο ήταν ακόμα παιδί η φαντασία του οργίαζε, με το μικρό του μυαλουδάκι να τους φαντάζεται τεράστιους και φανταχτερούς! Με τα αστραφτερά σπαθιά τους να πολεμάνε τους κακούς, μαύρους και υποχθόνιους δαίμονες, όπως τους χαρακτήριζε τότε, προσπατεύοντας με αυτό τον τρόπο όλους τους ανθρώπους της γης. Μάλιστα ήταν απόλυτα πεπεισμένος ότι είχε και τον δικό του προσωπικό φύλακα άγγελο, τον δυνατότερο από όλες τις λεγεώνες! Τον αρχάγγελο Γαβριήλ!

Οι γονείς του, του είχαν πει ότι όταν ήταν μωρό, πολλές φορές τον έβλεπαν να δείχνει στον αέρα και ύστερα να γελάει γεμάτος ξεγνοιασιά και ευχαρίστηση, και χαριτολογώντας έλεγαν ότι του μιλούσε ο φύλακας άγγελός του. Μια φράση που ακούγοντάς την χρόνια αργότερα ο Μιχάλης, θα την υιοθετούσε για όλη του τη ζωή.

Ακόμα ένας λόγος που το παιδί αυτό ένιωθε ευλογημένο, ήταν το γεγονός που του εκμυστηρεύτηκε η μητέρα του, ότι προσπαθούσαν χρόνια με τον πατέρα του μέχρι να καταφέρουν να μείνει έγκυος και μόνο όταν προσευχήθηκαν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους, εισακούστηκε η επιθυμία τους. Μια επιθυμία που όσα χρήματα και αν ξόδεψαν γι' αυτήν, κανένα μέσο της επιστήμης δεν είχε καταφέρει ως τότε να τους την εκπληρώσει. Μέχρι που έγινε το θαύμα που τόσο πολύ ποθούσε η καρδιά τους. Γι' αυτό εννέα μήνες αργότερα, έδωσαν στο μονάκριβο γιο τους το όνομα του Αρχάγγελου Μιχαήλ, μιας και σε εκείνον είχαν κάνει το πολυπόθητο τάμα.

Ο Μιχάλης ήταν από την φύση του ευγενικός χαρακτήρας και πάντα πρόθυμος να βοηθήσει ακόμα και όταν δεν του το ζητούσαν, διατηρώντας την ευγένειά του ακόμα και όταν έγινε ολόκληρος άντρας. Θεωρούσε χρέος να εξυπηρετεί τους συνανθρώπους του, αφού πίστευε ότι με αυτόν τον τρόπο ξεπλήρωνε το χρέος που είχε προς τον Θεό που του επέτρεψε να έρθει στη ζωή. Και πραγματικά ένιωθε μέσα από τα βάθη της ψυχής του, ένα χείμαρρο αγνών συναισθημάτων που ξεχειλίζαν από ειλικρινή ευγνωμοσύνη.

Δεν υπήρχε κανείς στο μικρό χωριό που έμενε, που να μην είχε να πει μια καλή κουβέντα για το

χαμογελαστό παιδί, όπως τον φώναζαν καϊδευτικά από πολύ μικρό. Ένας τίτλος που τον ακολουθούσε ακόμα και όταν μεγάλωσε, αφού και ο ίδιος δεν είχε αλλάξει καθόλου, κάνοντας τους γονείς του πάρα πολύ περήφανους κάθε φορά που τους σταματούσαν στο δρόμο για να τους μιλήσουν για κείνον.

Έτσι η ευτυχισμένη οικογένεια, δεν παρέλειπε ποτέ να πηγαίνει στην εκκλησία κάθε Κυριακή, δοξάζοντας τον Κύριο για το ανεκτίμητο δώρο που τους έκανε και μιλώντας σε κάθε ευκαιρία για το θαύμα που βίωσαν.

Όσοι ύστερα από μερικά χρόνια, γνώρισαν ένα νέο κάτοικο που ήρθε να μείνει στην κλειστή κοινωνία του χωριού τους, τον Κίμωνα. Αυτός όμως, από ό,τι μπόρεσαν να καταλάβουν από τα πρώτα δείγματα της παρουσίας του εκεί, δε φαινόταν και πολύ φανατικός Χριστιανός. Έναν ολόκληρο μήνα που τον παρακολουθούσαν στενά, δεν είχε πατήσει το πόδι του ούτε μια φορά στην εκκλησία του χωριού τους. Αυτό ήταν κάτι που μέτρησε πολύ αρνητικά εναντίον του, αφού όλοι σχεδόν έδιναν πολύ μεγάλη σημασία στον εκκλησιασμό.

Όλοι εκτός από τον εικοσιτριάχρονο Μιχάλη. Εκείνον δεν τον ένοιαζε ποιοι επισκέπτονταν την

εκκλησία και ποιοι όχι. Αυτό που πραγματικά μετρούσε, ήταν το πώς συμπεριφερόταν κάποιος όλες τις υπόλοιπες μέρες της εβδομάδας πλην της Κυριακής, και ο Κίμωνας χώλαινε και σε αυτό το θέμα.

Για το μικρό χωριό και μόνο η άφιξη ενός ξένου, που μάλιστα ήρθε από το πουθενά για να εγκατασταθεί μόνιμα στην κοινότητα τους, ήταν ένα γεγονός που από μόνο του δημιουργούσε κρυφές συζητήσεις. Πόσο μάλλον όταν αυτός ο ξένος δεν έκανε τίποτα για να ενταχθεί στην καθημερινότητα του χωριού. Απέφευγε κάθε είδους ερωτήσεις, είτε αδιάκριτες όπως από πού ήρθε και γιατί διάλεξε αυτό το χωριό, είτε ερωτήσεις πραγματικού ενδιαφέροντος, όπως με τι ασχολείται και αν είχε οικογένεια. Όλα αυτά λοιπόν, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι δεν πάταγε και το πόδι του στην Κυριακάτικη λειτουργία, ήταν το κερασάκι στην τούρτα για να τον αντιπαθήσει όλο το χωριό.

«Εγώ σας το λέω και σας το υπογράφω... αυτός δεν ήρθε για καλό σκοπό εδώ» ακούστηκε η βραχνή φωνή του καφετζή να λέει στους ελάχιστους παρευρισκόμενους που είχαν απομείνει στο καφενείο του, λίγο πριν πάνε για ύπνο κι αυτοί.

«Συμφωνώ!» Έσπευσε να απαντήσει ένας απ' αυτούς. «Αλλιώς γιατί να μας αποφεύγει, αν δεν έχει κάτι να κρύψει...ε;» συμπλήρωσε ο ίδιος αμέσως μετά, έχοντας στο πρόσωπό του μια κουτοπόνηρη έκφραση.

«Ααα μπράβο! έρχεσαι στα λόγια μου!» Συμφώνησε ο καφετζής με ικανοποίηση, καθώς μάζευε τα τελευταία ποτήρια από το τραπέζι.

«Μπορεί να έχετε δίκιο, μπορεί και όχι... δε θέλω να βγάλω ακόμα βιαστικά συμπεράσματα», τους απάντησε σκεφτικός ο πατέρας του Μιχάλη που τόση ώρα τους άκουγε αμίλητος, τραβώντας με τη δήλωση αυτή όλα τα βλέμματα επάνω του, αφού ήταν ο τελευταίος που περίμεναν να πει κάτι διαφορετικό.

«Εσύ το λες αυτό; **Εσύ που βίωσες μέσα στο ίδιο σου το σπίτι ένα θαύμα;**» τον ρώτησε ο καφετζής εκφράζοντας έντονα την απορία του.

«Άλλο το ένα, άλλο το άλλο!» ξεκίνησε να του λέει ο πατέρας του Μιχάλη, σηκώνοντας ελαφρά την παλάμη του.

«Ναι δε λέω, με ενοχλεί που δεν επισκέπτεται την εκκλησία μας, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να βιαστούμε να τον κακοχαρακτηρίσουμε! Μόνο ένα μήνα είναι εδώ! Ο χρόνος θα δείξει το ποιος είναι και τι ήρθε να κάνει». Κατέληξε με ήρεμη φωνή θέλοντας να κατευνάσει λίγο τα πνεύματα.

Αφού επικράτησε για λίγα λεπτά σιωπή, φάνηκε ότι τα λόγια του προβλημάτισαν για λίγο τους συνομιλητές του.

«Τέλος πάντων, είναι αργά τώρα για τέτοιες κουβέντες, πάμε να κοιμηθούμε και αύριο συνεχίζουμε», τους είπε σπάζοντας τη σιωπή άλλος ένας από την παρέα, ο οποίος έβλεπε ότι αυτή η κουβέντα δεν οδηγούσε πουθενά.

Ύστερα από λίγη ώρα, το έντονο κιτρινωπό φως του καφενείου που φώτιζε ως τώρα τη μικρή πλατεία του χωριού, έσβησε παραδίνοντας την στο αχνό φως των σκουριασμένων φαναριών, που τρεμόπαιζε κάθε φορά που φυσούσε δυνατά. Και εκείνη τη βραδιά ο αέρας λυσομανούσε, αφήνοντας πίσω του ένα απόκοσμο σφύριγμα καθώς διέσχιζε τις παλιές ξύλινες χαραμάδες των σπιτιών.

«Και μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού. Αμήν», είπε τελειώνοντας την προσευχή του ο Μιχάλης, ενώ έκανε τον σταυρό του και αμέσως μετά σκεπάστηκε γρήγορα, γρήγορα γιατί κρύωνε, με τη βαριά μάλλινη κουβέρτα.

«Εγώ δεν συμφωνώ με αυτά που λέει το χωριό, να ξέρεις», αποκρίθηκε τότε στον αέρα, απευθυνόμενος ουσιαστικά στον φύλακα Άγγελό του.

«Βέβαια, και εκείνος τους προκαλεί με αυτά που κάνει... αλλά δεν ξέρω... για κάποιον άγνωστο λόγο

μου είναι ιδιαίτερα συμπαθής», συνέχισε να λέει κουνώντας το κεφάλι του.

«Το σίγουρο είναι ένα! Ότι είναι ένας πολύ ιδιαίτερος άνθρωπος! Κανείς δε θα πήγαινε σε ένα άγνωστο μέρος, αγνοώντας τόσο επιδεικτικά τους κατοίκους του, δείχνοντας ότι δεν τους έχει ανάγκη...Και το κυριότερο όλων, είναι πώς μπορεί και επιβιώνει ένας τέτοιος άνθρωπος;» αναρωτήθηκε, δίχως όμως να περιμένει κάποια απάντηση.

Ξαφνικά άκουσε έναν περίεργο θόρυβο κάτω από το παράθυρό του, κάτι που έμοιαζε με φτερούγισμα πουλιού, αλλά πολύ πιο δυνατό και βαρύ. Παραξενεμένος από τον ήχο, σηκώθηκε από το κρεβάτι τραβώντας την κουβέρτα και κατευθύνθηκε αμέσως προς το παράθυρο. Μα δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα, παρά μονάχα το πυκνό σκοτάδι και μερικές άγριες σκιές από τα κλαδιά των δέντρων, που παραδίνονταν στη λύσσα του ανέμου.

Έκανε να επιστρέψει στο κρεβάτι του, όταν άκουσε για άλλη μια φορά τον περίεργο θόρυβο. Δίχως να χάσει χρόνο, κατευθύνθηκε ξανά προς το παράθυρο και αυτή τη φορά είδε μια ανθρώπινη φιγούρα να στέκεται ακίνητη, μπροστά από ένα χοντρό κορμό δέντρου. Παρατηρώντας την προσεκτικά, αναρωτήθηκε ποιος τρελός μπορεί να είχε βγει έξω τέτοια ώρα, όταν

αιφνιδιασμένος είδε την άγνωστη μορφή να σηκώνει το κεφάλι της ψηλά και να τον κοιτά. Έμειναν να κοιτάζουν ο ένας τον άλλο για μερικά λεπτά και ο Μιχάλης αμήχανα, απομακρύνθηκε λίγο από το θολό, παγωμένο τζάμι. Όταν κοίταξε ξανά, με επιφύλαξη αυτή τη φορά, είδε έκπληκτος ότι η φιγούρα που είχε δει μόλις πριν από λίγο, είχε εξαφανιστεί. Σκεφτικός πήγε να ξαπλώσει και πάλι, ενώ αναρωτιόταν αν έπρεπε να το αναφέρει στους γονείς του, μα αποφάσισε τελικά να μη πει τίποτα, αφού ούτως η άλλως η άγνωστη φιγούρα δεν υπήρχε πια εκεί. Έτσι αποκοιμήθηκε κάνοντας τις δικές του σκέψεις, νιώθοντας ωστόσο και μια παράξενη σιγουριά. Αυτή της προστασίας του, από τον αρχάγγελο Γαβριήλ!

Την άλλη μέρα το πρωί, βγαίνοντας έξω από το σπίτι καθοδόν για τα καθημερινά ψώνια της μητέρας του, πέρασε πρώτα από το σημείο που είχε δει να στέκεται η παράξενη μορφή, θέλοντας να ρίξει μια ματιά από κοντά. Αναρωτιόταν αν ήταν κάποιο παιχνίδι της φαντασίας του που το προκάλεσε η σκιά κάποιου δέντρου, ή αν όντως στεκόταν κάποιος το προηγούμενο βράδυ εκεί στο δέντρο. Μα τα αποδεικτικά στοιχεία που αντίκρισε, πιο πολύ τον μπέρδεψαν παρά τον βοήθησαν να καταλάβει τι συνέβαινε. Πάνω στο υγρό φρέσκο χώμα, υπήρχαν δυο βαθειά αποτυπώματα από ανθρώπινες πατούσες.

«Μα πώς είναι δυνατόν...» άρχισε να αναρωτιέται. «Ποιος θα έβγαινε ξυπόλυτος με τέτοιο καιρό;» Και σαν να μην έφτανε αυτό, ακριβώς δίπλα τους, βρήκε και μερικά σκόρπια λευκά φτερά, τα οποία ήταν αφύσικα μεγάλα και χοντρά για να ανήκουν σε κάποιο πουλί, που έτσι κι αλλιώς δε θυμόταν να είχε δει. «Παράξενα πράγματα...» μουρμούρισε και καθώς επεξεργαζόταν τα φτερά μέσα στα χέρια του, απομακρύνθηκε από το σημείο.

Προχωρώντας προς την κεντρική πλατεία του χωριού, αφού χαιρέτησε με το γνωστό χαμόγελο στα χείλη όλους τους συγχωριανούς που συνάντησε μπροστά του, βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Κίωνα.

«Καλημέρα σας!» του είπε με όση ευγένεια διέθετε μέσα στην ψυχή του ο Μιχάλης.

«Καλημέρα και σε σένα», του αποκρίθηκε ο Κίωνας με την ίδια ευγένεια στα χείλη.

Μερικοί περαστικοί σταμάτησαν και παρατηρούσαν επίμονα τον ξένο, που για πρώτη φορά τον έβλεπαν να μιλάει σε κάποιον από αυτούς.

«Είστε νέος στο χωριό μας ε;» τον ρώτησε ο Μιχάλης θέλοντας να του πιάσει κουβέντα, εκμεταλλευόμενος την ευκαιρία που του δόθηκε.

«Ας πούμε ναι», του απάντησε κάπως αινιγματικά εκείνος.

«Με λένε Μιχάλη!» είπε αμέσως μετά ο νεαρός άντρας προτάσσοντάς του το χέρι.

«Το ξέρω! Εμένα με λένε Κίμωνα, αλλά κάτι μου λέει πως και εσύ θα το ξέρεις!» του απάντησε ξανά χαμογελώντας του, δίνοντάς του και αυτός το χέρι.

Στο άγγιγμα του ξένου, ο Μιχάλης ένιωσε μια δυνατή ανατριχίλα να του διαπερνά το κορμί, ενώ σχεδόν ταυτόχρονα το μυαλό του πλημύρισε από εκατοντάδες μπερδεμένες εικόνες. Έβλεπε άγνωστους ανθρώπους να πολεμούν, κάποιους άλλους να ουρλιάζουν φοβισμένοι, μερικούς να προσεύχονται σε σκοτεινά μέρη, γέροντες να ξεψυχούν με τα χλωμά τους πρόσωπα να κοιτάζουν ψηλά, κάποιους άλλους να γελάνε με κακία και τέλος δύο πολύ ψηλούς άντρες να μιλάνε μεταξύ τους, σε ένα μέρος που όμοιό του δεν είχε ξαναδεί.

Τραβώντας απότομα το χέρι του, αμέσως οι εικόνες αυτές χάθηκαν από μπροστά του, αφήνοντάς του όμως μια πληθώρα άσχημων συναισθημάτων. Όταν αντίκρυσε τον ξένο να τον κοιτάζει με το

διαπεραστικό του βλέμμα, δεν ήξερε πώς να αντιδράσει και τελικά μπερδεμένος από όλα αυτά, χαμογέλασε αμήχανα, τον αποχαιρέτησε και έφυγε αμέσως βιαστικά από κοντά του.

Καθώς περπατούσε, αναρωτιόταν τι του είχε μόλις συμβεί, από πού είχαν έρθει όλες αυτές οι εικόνες; Τι σήμαιναν; Και μέσα σε όλα αυτά, είχε και ένα μυαλό το οποίο είχε κολλήσει στην τελευταία εικόνα που είχε δει. Όσο παράξενη και αν ήταν, για έναν αδιόρατο λόγο του φαινόταν γνώριμη. Ανακαλώντας την ξανά και ξανά στη μνήμη του, αυτοί οι δύο άντρες κάτι του θύμιζαν, μα δεν μπορούσε να θυμηθεί τι.

Ύστερα ήταν και το άλλο, από όλο το χωριό γιατί διάλεξε εκείνον για να του μιλήσει; Αφού όσοι είχαν προσπαθήσει να τον προσεγγίσουν είχαν πει ότι η αδιαφορία του προς αυτούς, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το λιγότερο προκλητική. Τι το ιδιαίτερο λοιπόν είχε εκείνος και έδειξε να τον ξεχωρίζει;

Τόσες σκέψεις και άλλα τόσα ερωτήματα που έψαχναν απεγνωσμένα να βρουν απαντήσεις. Η λογική έδινε μια αδυσώπητη μάχη με τον παραλογισμό. Μέχρι που κουράστηκε να τα σκέφτεται όλα αυτά και αποφάσισε απλά να συνεχίσει το δρόμο του.

Φτάνοντας στο μαγαζί που ήθελε, αφού αγόρασε όλα όσα έγραφε η λίστα που του είχε δώσει η μητέρα του, πήρε τον δρόμο του γυρισμού.

«Καλημέρα Μιχάλη!» του φώναξε ο καφετζής μόλις τον είδε να περνάει έξω από το μαγαζί του.

«Καλημέρα και σε σάς!» του αποκρίθηκε ο Μιχάλης αποσιώνοντας τον για λίγο από τις σκέψεις του.

«Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;» τον ρώτησε με δήθεν αδιάφορο ύφος, αλλά ήταν εμφανής η περιέργεια που έκρυβε στο βλέμμα του.

«Φυσικά ό,τι θέλετε!»

«Είναι αλήθεια ότι σου μίλησε ο ξένος;» τον ρώτησε γεμάτος απορία.

«Μάλιστα», του απάντησε ο Μιχάλης λίγο διστακτικά.

«Και τι σου είπε;» τον ρώτησε ξανά μη πιστεύοντας στα αυτιά του.

«Μονάχα μια καλημέρα», του απάντησε ξανά ο Μιχάλης, καταλαβαίνοντας ότι τα νέα είχαν διαδοθεί πολύ γρήγορα στο χωριό.

«Μόνο αυτό;»

«Ναι!»

«Περίεργο...»

«Τι να σας πω... εγώ του είπα απλά μια καλημέρα και εκείνος μου απάντησε, αυτό ήταν όλο.» Του είπε

θέλοντας να δώσει μια ξεκάθαρη εξήγηση για το τι έγινε.

«Καλά αγόρι μου, μη σε καθυστερώ άλλο. Τους χαιρετισμούς μου στην μητέρα σου!» του είπε βιαστικά ο καφετζής και αμέσως μπήκε ξανά μέσα στο μαγαζί.

Συνεχίζοντας το δρόμο του προς το σπίτι, έριχνε κλεφτές ματιές μήπως συναντούσε ξανά τον Κίμωνα, αλλά δεν τον έβλεπε πουθενά. Είχε αποφασίσει να τον ρωτήσει τι ήταν αυτές οι εικόνες που είχε δει και αν του τις είχε προκαλέσει εκείνος. Δεν θεωρούσε σύμπτωση το γεγονός ότι τις είδε αμέσως μόλις τον άγγιξε. Μα ήταν λες και είχε ανοίξει η γη και τον είχε καταπιεί.

Και να πεις ότι ήταν κανένα τεράστιο χωριό, μια κουκίδα πάνω στο χάρτη ήταν και αυτή την απέκτησαν με αγώνα, μπας και ερχόταν κανένας χαμένος τουρίστας.

Μπαίνοντας μέσα στο σπίτι, αμέσως η μητέρα του έτρεξε να τον ξαλαφρώσει από τα ψώνια, μα ο Μιχάλης δεν την άφησε. Τα κουβάλησε μέχρι την κουζίνα και αφήνοντάς τα επάνω στο τεράστιο ξύλινο τραπέζι, δέχτηκε ένα τρυφερό φιλί ευχαρίστησης στο μάγουλο, από τα αγνά χείλη της μητέρας του.

«Κάτσε να ξεκουραστείς αγόρι μου», του είπε εκείνη ταχτοποιώντας ταυτόχρονα τις γεμάτες σακούλες, μα ο Μιχάλης δεν ένιωθε καμία κούραση. Πάντα είχε μια έμφυτη αστείρευτη ενέργεια, που τη διοχέτευε με κάθε ευκαιρία σε όποιον συναντούσε μπροστά του.

«Συνάντησα σήμερα τον ξένο, Κίμωνα τον λένε!» της αποκρίθηκε καθώς τη βοηθούσε να ταχτοποιήσει τα ψώνια.

«Α μπα; και σου μίλησε;» τον ρώτησε με απορία.

«Μα γιατί ρωτάτε όλοι το ίδιο;» απόρησε κοιτώντας την για λίγα λεπτά.

«Γιατί αγόρι μου δε μιλάει σε κανένα μας! Ακόμα και ο πατέρας σου όταν του μίλησε, του γύρισε την πλάτη απαξιώνοντας τον. Λες και έχει κάτι με το χωριό μας», εξήγησε η μητέρα του.

«Αν είχε κάτι με μας ή με το χωριό τότε γιατί να έρθει και να μείνει εδώ;» απόρησε ξανά συνεχίζοντας τη δουλειά του.

«Αυτό είναι το ερώτημα όλου του χωριού αγάπη μου... Ένα ερώτημα που έχουν βαλθεί όλοι να ανακαλύψουν», του απάντησε κουνώντας το κεφάλι της προβληματισμένη.

«Ο πατέρας τι λέει για όλα αυτά;»

«Τι να πει κι εκείνος... Προσπαθούσε στην αρχή να τους πείσει να κοιτάξουν τη δουλειά τους, αλλά μετά την αδιαφορία του ξένου στο πρόσωπό του, το

σταμάτησε κι αυτό. Πλέον δεν ασχολείται με κανέναν και αν ακούσει κάτι απλά δε συμμετέχει στη συζήτηση.» Κατέληξε να του λέει πετώντας και την τελευταία άδεια σακούλα στα σκουπίδια.

«Θες να σε βοηθήσω σε κάτι άλλο μητέρα;», ρώτησε ο Μιχάλης με ειλικρινές ενδιαφέρον, αλλάζοντας ωστόσο και συζήτηση.

«Όχι αγόρι μου, πήγαινε να κάνεις ό,τι θέλεις!» του απάντησε εκείνη νιώθοντας υπερήφανη για άλλη μια φορά για τον γιο της.

«Σήμερα θα σου φτιάξω το αγαπημένο σου φαγητό!» του φώναξε καθώς εκείνος απομακρυνόταν από την κουζίνα.

«Σε ευχαριστώ πολύ μητέρα!!!» της αποκρίθηκε εκείνος γεμάτος ενθουσιασμό.

Πηγαίνοντας στο δωμάτιο του, άρχισε να μελετάει τα παλιά σχολικά του βιβλία αναπολώντας τις ωραίες, σχολικές εποχές. Το σχολείο είχε σταματήσει εδώ και αρκετό καιρό να λειτουργεί, γιατί έχοντας μαζέψει μπόλικο πια χρόνια στην πλάτη του, είχε αρχίσει να καταρρέει. Οπότε οι κάτοικοι φοβούμενοι το χειρότερο, το γκρέμισαν εντελώς και άρχισαν να το ανοικοδομούν ξανά από την αρχή. Εκεί πήγαινε ο πατέρας του κάθε μέρα, ως άριστος σοβατζής που ήταν και πρόσφερε τις υπηρεσίες του μαζί με όλους τους

συγχωριανούς του, ώστε τα παιδιά τους να γυρίσουν γρήγορα και ασφαλισμένα στο νέο κτίσμα.

Όταν μεσημέρι πια, έφτασε κατάκοπος ο πατέρας του στο σπίτι, έκατσαν όλοι μαζί σαν οικογένεια να φάνε.

«Τι έμαθα αγόρι μου; Μίλησες με τον ξένο;» τον ρώτησε πιάνοντας νέα συζήτηση στο τραπέζι, αμέσως μόλις τελείωσαν τα τυπικά για το πως ήταν το πρωινό του καθενός, αλλά και για την ανέγερση του νέου σχολείου.

«Ναι πατέρα, αλλά μη φανταστείς, μόνο μια καλημέρα είπαμε, τίποτε άλλο!» του απάντησε ο Μιχάλης τρώγοντας ακόμα και θέλοντας να του πει εξ αρχής τι είχε γίνει, γιατί είχε κουραστεί να τον ρωτάνε συνέχεια όλοι το ίδιο πράμα.

Εκείνος κοίταξε τη γυναίκα του με απορία και εκείνη του ανταπέδωσε το βλέμμα κουνώντας τους ώμους της αδιάφορα, δείχνοντάς του ότι δε γνώριζε τίποτα περισσότερο. Μη θέλοντας να πουν κάτι άλλο γι' αυτό το θέμα, πατέρας και γιος βοήθησαν στο μάζεμα του τραπεζιού και μόλις τελείωσε και αυτό, πήγαν όλοι να ξαπλώσουν για τον καθημερινό τους μεσημεριανό ύπνο.

Αν και ο Μιχάλης συμπεριφερόταν όπως πάντα, ωστόσο το μυαλό του ταξίδευε αλλού, σ' αυτό που του είχε συμβεί όταν άγγιξε τον Κίμωνα. Έτσι βρίσκοντας δικαιολογία ότι δε μπορούσε να κοιμηθεί και ότι ήθελε να κάνει μια βόλτα για να κωνέψει, ενημέρωσε τους γονείς του ότι θα έβγαινε για λίγο έξω. Αυτή τη φορά όμως ήξερε ακριβώς πού θα πήγαινε, στο παλιό σπίτι που έμενε ο Κίμοντας. Ήταν μια μικρή και παλιά καλύβα λίγο πιο έξω από το χωριό, στους πρόποδες ενός μικρού βουνού. Εκεί κάποτε έμενε μονάχος του ένας βοσκός, μα όταν πέθανε το σπίτι αυτό εγκαταλείφθηκε, αφού κανείς δεν ήθελε να ζει εκεί πάνω μόνος του. Έτσι δεν δυσκολεύτηκε καθόλου ο Κίμοντας να το ενοικιάσει για κάποιο διάστημα, από τους ιδιοκτήτες του.

Πηγαίνοντας μέσα από το δάσος για να μην τραβήξει την προσοχή, ο Μιχάλης έφτασε στην παλιά καλύβα και κοίταξε για τελευταία φορά λίγο πίσω του, ώστε να βεβαιωθεί ότι δεν τον παρακολουθούσε κανείς. Αν με μια καλημέρα είχε δεχτεί τόσες ερωτήσεις, ποιος ξέρει τι θα γινόταν αν μάθαιναν ότι πήγε και στο σπίτι του.

Χτύπησε ήρεμα την πόρτα και περίμενε καρτερικά κάποιος να του ανοίξει. Μα έδειχνε ότι δεν υπήρχε κανείς μέσα στην καλύβα. Χτυπώντας για τελευταία

φορά, λίγο πριν αποφασίσει να πάρει το δρόμο του γυρισμού, άκουσε ένα απαλό θρόισμα ακριβώς πίσω από την πλάτη του.

«Γεια σου και πάλι», άκουσε την ήρεμη φωνή του Κίμωνα να τον καλωσορίζει, αμέσως μόλις γύρισε προς το μέρος του.

«Γεια σας», του απάντησε αιφνιδιασμένος, αφού δεν περίμενε να τον δει να εμφανίζεται από εκεί που είχε έρθει.

«Μπορείς να μου μιλάς στον ενικό;» τον ρώτησε ο ξένος κάνοντας μερικά βήματα προς το μέρος του.

«Ναι, φυσικά αν το θέλε.. Αν το θέλεις κι εσύ», του απάντησε, προχωρώντας κι εκείνος προς το μέρος του.

Έχοντας πλησιάσει αρκετά κοντά του, ο Μιχάλης παρατήρησε ότι ο Κίμωνας ήταν ξυπόλυτος, με τις πατούσες του βυθισμένες μέσα στο απαλό χώμα. Βλέποντας τον να τον κοιτάζει με περιέργεια, εκείνος του χαμογέλασε και αμέσως του γύρισε την πλάτη. Έκανε μερικά βήματα προς το δάσος και του έγνεψε να τον ακολουθήσει. Αποφασισμένος να βγάλει κάποια άκρη, ο Μιχάλης υπάκουσε χωρίς δισταγμό και φτάνοντας κοντά του, οι δύο άντρες περπατούσαν πλέον ο ένας δίπλα στον άλλο, μένοντας για λίγα λεπτά σιωπηλοί.

«Έλα, ρώτησέ με αυτό που θες», είπε ξαφνικά ο Κίμωνας, κοιτώντας ευθεία μπροστά.

«Τι εννοείς;» αποκρίθηκε ο Μιχάλης σηκώνοντας το κεφάλι προς το μέρος του, μιας και ήταν κατά πολύ πιο ψηλός.

«Ήρθες εδώ επειδή έχεις κάποιες ερωτήσεις έτσι δεν είναι; Μα τώρα στο μυαλό σου έχει δημιουργηθεί μια νέα απορία.», του απάντησε με ήρεμη φωνή περπατώντας αργά και κοιτώντας πάντα προς το δάσος.

«Ναι έτσι είναι», απάντησε δίχως να μπει καν στον κόπο να τον διαψεύσει ο Μιχάλης.

«Οπότε λοιπόν σε ακούω», του ξαναείπε σηκώνοντας το χέρι και σχίζοντας απαλά τον αέρα με την παλάμη του.

«Γιατί είσαι ξυπόλυτος;» ήταν η πρώτη ερώτηση, κοιτώντας ξανά τα γυμνά πόδια του ξένου.

Σταματώντας το περπάτημά τους, ο Κίμωνας κοίταξε τον Μιχάλη στα μάτια και αμέσως αποκρίθηκε.

«Για να νιώθω την πνοή της γης χωρίς να με εμποδίζουν άψυχα αντικείμενα», είπε και αμέσως έσκυψε προς το υγρό χώμα παίρνοντας μια μικρή χούφτα στα χέρια του. «Μύρισέ το» συνέχισε, προτάσσοντας τη χούφτα με το υγρό χώμα προς το μέρος του Μιχάλη.

Σκύβοντας ελαφρά προς τη μισάνοικτη παλάμη του Κίμωνα, εκείνος μύρισε αυτό που του πρότεινε. Αν και είχε μεγαλώσει σε αυτό τον τόπο, αν και είχε μυρίσει άπειρες φορές το χώμα του χωριού του, αυτή τη φορά του φάνηκε εντελώς διαφορετική η μυρωδιά της γης. Στην αρχή μύριζε πάρα πολύ έντονα δυόσμο και θυμάρι, όμως σε λίγο το μόνο που του έμεινε στη μύτη ήταν μια πανέμορφη μυρωδιά σαν λιβάνι. Αμέσως όλες του οι αισθήσεις διεγέρθηκαν, κάνοντάς τον να ακούει κάθε κελάηδισμα πουλιού σαν να ήταν δίπλα του, οι μυρωδιές του δάσους να ξεχειλίζουν σε κάθε του ανάσα, ενώ τα πάντα φαινόntonτουσαν έντονα και

διαφορετικά.

Σαν να είχαν όλα αλλάξει. Τα δέντρα έμοιαζαν να τον υποδέχονται με τα κλαδιά τους να είναι τεντωμένα σαν μια τεράστια αγκαλιά κι εκείνος μαγεμένος από το θέαμα αυτό, κοίταξε τον ξένο και συνέχισε να τον ρωτά.

«Ποιος είσαι;»

Χαμογελώντας εκείνος, έσκυψε προς το μέρος του και απάντησε:

«Το θέμα **παλιέ** μου φίλε, είναι αν **εσύ** θυμάσαι ποιος είσαι!»

Ο Μιχάλης αδυνατούσε να κατανοήσει αυτά που άκουσε και τον κοίταξε όπως δεν είχε ξανακοιτάξει

ποτέ άλλοτε άνθρωπο. Προσπαθούσε να κατανοήσει τα λόγια του και αναρωτιόταν αν τελικά είχε να κάνει με άνθρωπο ή κάτι κατά πολύ μεγαλύτερο. Είχε μεγαλώσει με μια έμφυτη αγάπη προς τους αγγέλους, άκουγε γι' αυτούς κάθε Κυριακή στην εκκλησία, άρα λοιπόν θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν κάποιος από αυτούς. Μα δεν τολμούσε να κάνει αυτή την ερώτηση, ένιωθε πολύ μικρός και ταπεινός ακόμα και για να την εκφράσει.

«Γιατί διάλεξες εμένα για να μιλήσεις;» συνέχισε να τον ρωτά με ήρεμη φωνή ο Μιχάλης.

«Γιατί ήρθα εδώ μόνο για σένα...» του απάντησε αινιγματικά για άλλη μια φορά ο Κίμωνας.

«Δηλαδή;» ξαναρώτησε περιμένοντας αυτή τη φορά μια πιο ξεκάθαρη απάντηση.

«Θα μάθεις όταν έρθει η ώρα...» άκουσε να του απαντά, μα δεν πήρε την εξήγηση που ήθελε.

«Θα πάθω κάτι;» τον ρώτησε προσπαθώντας να καταλάβει τον λόγο της ύπαρξής του, αν τελικά ήταν άγγελος.

«Τίποτα που να μην το είχες επιλέξει εσύ...» του απάντησε ξανά, διαπιστώνοντας έτσι ο Μιχάλης πως όσες πιο πολλές ερωτήσεις του έκανε, τόσο πιο πολύ μπερδευόταν. Έτσι αποφάσισε να μην κάνει άλλη ερώτηση, απλά να απολαμβάνει την παρέα του μυστηριώδους άντρα που πραγματικά η παρουσία του

και μόνο, του δημιουργούσε ένα απεριγράπτο συναίσθημα ευδαιμονίας και γαλήνης.

Έχοντας φτάσει πια βαθειά μέσα στο δάσος, αποφάσισε να του κάνει άλλη μια ερώτηση.

«Τι ήταν οι εικόνες που είδα όταν σε άγγιξα σήμερα το πρωί;»

Ο Κίμωνας σταμάτησε το περπάτημά τους, τον κοίταξε με το διαπεραστικό του βλέμμα και ύστερα από μερικά λεπτά σιωπής αποκρίθηκε.

«Τι συναισθήματα σου προκάλεσαν;»

Αφού πήρε λίγο χρόνο για να σκεφτεί, ο Μιχάλης τελικά απάντησε.

«Λύπη...μοναξιά...αγανάκτηση...φόβο...» και αφού σκέφτηκε για λίγο ακόμα, συνέχισε. «Απόγνωση, απελπισία και στο τέλος μια απρόσμενη γαλήνη. Ποιοι ήταν όλοι αυτοί που είδα;» ρώτησε ξέροντας ότι πολύ πιθανόν να μην έπαιρνε κάποια ξεκάθαρη απάντηση, ωστόσο ήθελε να προσπαθήσει.

«Άνθρωποι!» αποκρίθηκε ο Κίμωνας λέγοντάς του τη μόνη πληροφορία που γνώριζε. 'Η τουλάχιστον νόμιζε ότι ήξερε.

«Θα μου απαντήσεις σε κάτι ξεκάθαρα;» ρώτησε εκδηλώνοντας την αγανάκτησή του.

«Όχι!» του είπε χαμογελώντας, δίνοντας για πρώτη φορά μια ξεκάθαρη απάντηση. «Γιατί εσύ το ζήτησες

αυτό!» κατέληξε αμέσως μετά, μπερδεύοντας τον για άλλη μια φορά.

«**Μα πότε τα έκανα εγώ, όλα αυτά!**» του φώναξε ο Μιχάλης. «Συγχώρεσέ με παραφέρθηκα...» έσπευσε να συμπληρώσει αμέσως μετά, χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του.

«Το να συγχωρεθείς είναι το πιο εύκολο, το δύσκολο είναι να βρεις τις απαντήσεις που ζητάς...» του είπε ο Κίμωνας με τη γνωστή πια ήρεμη και ατάραχη φωνή του.

«Οι απαντήσεις έρχονται από μόνες τους, μόνο αν καταφέρεις να νιώσεις τον κόσμο που ζει αυτός που παλεύεις να σώσεις. Αν δεν βάλεις στην ψυχή σου το ανθρώπινο συναίσθημα, πώς θα καταλάβεις το πραγματικό νόημα της αναζήτησής σου;» απάντησε ο Μιχάλης εντελώς αυθόρμητα, απορώντας στο τέλος από που ήρθαν όλα αυτά που είπε.

Τραβώντας για πρώτη φορά την προσοχή του Κίμωνα, ο Μιχάλης είδε τον άγνωστο άντρα να σκύβει ξανά προς το μέρος του και γελώντας γεμάτος ευχαρίστηση του αποκρίθηκε.

«Αυτό μου είχες πει την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε... Αρχίζεις να μαθαίνεις λοιπόν! Πολύ καλά, όλα θα γίνουν όπως εσύ επέλεξες...» του είπε πιάνοντας τον από τον ώμο. Και αφού ανασηκώθηκε, συνέχισε. «Τώρα πρέπει να φύγεις! Οι γονείς σου θα

ανησυχούν» και αμέσως ο πήρε τον δρόμο του γυρισμού προς την καλύβα του, αφήνοντας τον νεαρό κωρικό να αναρωτιέται τι σήμαιναν όλα αυτά.

Ο Μιχάλης πήρε την αντίθετη κατεύθυνση και έφτασε σπίτι του, όπου για καλή του τύχη οι γονείς του ακόμα κοιμόντουσαν. Περπατώντας στις μύτες των ποδιών του για να μην τους ξυπνήσει, πήγε στο δωμάτιό του κλείνοντας προσεκτικά την πόρτα.

Άνοιξε αμέσως ένα από τα βιβλία που είχε, το οποίο αναφερόταν σε αγγέλους, καθώς και στον τρόπο που ενίοτε λειτουργούν. Ήθελε να μάθει όσα πιο πολλά μπορούσε, φρεσκάροντας τη μνήμη του διαβάζοντας ξανά από την αρχή όλα όσα είχε μελετήσει όταν ήταν μικρός. Ρουφώντας τη μία σελίδα μετά την άλλη, άρχισε να θυμάται όλες τις λεπτομέρειες που αφορούσαν την ύπαρξη αλλά και το έργο αυτών των πλασμάτων. Μέχρι που στάθηκε σε μια λεπτομέρεια.

"Οι άγγελοι που είναι στις υψηλές ιεραρχίες των ταγμάτων τους και κατά συνέπεια ονομάζονται αρχάγγελοι, έχουν επωμιστεί με την υποχρέωση να είναι η μεσολαβητική βαθμίδα ανάμεσα στο βασίλειο του υπερβατικού και του κοσμικού. Έχοντας το

αποκλειστικό προνόμιο να είναι οι άμεσοι αγγελιαφόροι του Θεού προς την ανθρωπότητα."

Αφού διάβασε αυτές τις γραμμές ο Μιχάλης, αμέσως μετά διάβασε και τα ονόματα των κυριότερων αρχαγγέλων. Σ' αυτά, πρώτα και καλύτερα δέσποζαν του Αρχάγγελου Γαβριήλ και του Αρχάγγελου Μιχαήλ απ' όπου είχε πάρει και το όνομά του. Επίσης διάβασε και τα χαρακτηριστικά του καθενός, με κυριότερο όλων ότι ο Αρχάγγελος Μιχαήλ ήταν ένας μάχιμος αρχάγγελος, ο πιο ένδοξος και λαμπρός ταξιάρχης των ασωμάτων Δυνάμεων που είχε πολεμήσει αρκετές φορές στο πλευρό των ανθρώπων. Σε αντίθεση με τον Αρχάγγελο Γαβριήλ που αν και εκείνος είχε κάνει αρκετές παρεμβάσεις προς την ανθρωπότητα, ωστόσο ήταν κυρίως ο αγγελιοφόρος του βασιλείου και ο προάγγελος διαφόρων συνταρακτικών γεγονότων.

Προσπαθούσε να συνδέσει αυτά που του είχε πει ο Κίμωνας με αυτά που διάβαζε, πεπεισμένος ότι είχε να κάνει με κάποιον άγγελο. Πάσχιζε να συνδέσει και την παραμικρή λεπτομέρεια που θα τον βοηθούσε στην λύση της αναζήτησής του...Και την βρήκε!

"Ο αρχάγγελος Μιχαήλ που πάντα πολεμούσε δίπλα στους πιστούς που τον επικαλούταν, πολλές φορές

ρωτούσε τον Θεό ότι επειδή οι άγγελοι δεν γνωρίζουν πόνο και δυστυχία, αμφιβολίες και φόβους, αρσενικό και θηλυκό, αλλά τους χαρακτηρίζει η ομορφιά, η αγάπη και η αέναη ζωή, τι ήταν τελικά αυτό που ανάγκαζε τους ανθρώπους να προκαλούν την δυστυχία τους, ξεφεύγοντας από τον δρόμο της ενάρετης ζωής; Γιατί τους αρέσει να δηλητηριάζουν την ίδια τους την ψυχή με λύπη, μοναξιά, αγανάκτηση, φόβο, απόγνωση, αλλά και απελπισία;"

Μα ο Θεός, συνέχιζε το βιβλίο, ποτέ δεν του απαντούσε. Έπρεπε μόνος του ως ταξίαρχης των ταγμάτων να βρει την απάντηση. Αφήνοντάς τον με το ερώτημα αυτό, να πλανάται αιώνια στο φωτεινό κόσμο του ουράνιου βασιλείου.

Τότε συνέδεσε το κείμενο αυτό, με τις εικόνες που είχε δει αγγίζοντας τον Κίμωνα, καθώς και τα συναισθήματα που του είχαν προκαλέσει. Ήταν ακριβώς αυτά που είχε νιώσει και ο ίδιος όταν τις αντίκρουσε. Πλέον ήταν σίγουρος ότι είχε να κάνει με άγγελο, αλλά τι σχέση είχαν όλα αυτά με τον ίδιο; Ο Κίμοντας, αν ήταν τελικά αυτό το αληθινό του όνομα, του είχε αφήσει αιχμές ότι ο ίδιος είχε αποφασίσει να κάνει κάποια πράγματα, που όμως εκείνος αγνοούσε παντελώς. Και τι ήταν αυτό το "παλιέ μου φίλε" που

του είχε πει; Αφού ήταν η πρώτη φορά που τον συνάντησε!

Μπορεί να είχε αρχίσει να βγάζει κάποια άκρη, τα ερωτήματα όμως που παρέμεναν ήταν εξίσου σημαντικά. Γι' αυτό τον λόγο δε θα βιαζόταν να βγάλει κάποιο συμπέρασμα, μέχρι να έβρισκε απαντήσεις και σ' αυτά. Κουρασμένος όμως από όλα όσα είχαν γίνει, ο Μιχάλης ξάπλωσε στο κρεβάτι του για να κοιμηθεί κι εκείνος.

«Τουλάχιστον τώρα ξέρω ότι όχι μόνο υπάρχουν, αλλά και με ακούς...» μουρμούρισε στο φύλακα άγγελό του, πιστεύοντας ότι αφού υπήρχε ένας άγγελος σαν τον Κίμωνα, άρα υπήρχε και ο Αρχάγγελος Γαβριήλ. Γιατί άλλο είναι να πιστεύεις σε μια θεωρία και άλλο να αποκτάς ενδείξεις ότι η θεωρία αυτή έχει βάσεις που μπορούν να την καταστήσουν πραγματική.

Και μέσα από αυτές τις σκέψεις ένας άλλος θεός, ο Μορφέας, ήρθε και τον πλάνεψε με το γλυκό άγγιγμα του ύπνου, παρασύροντας τον σε κόσμους μαγικούς και ονειρεμένους, εκεί που άγγελοι και άνθρωποι ήταν ένα και το αυτό.

Από εκείνη την ημέρα και μετά ο Μιχάλης δεν είδε ποτέ ξανά τον Κίμωνα. Είχε εξαφανιστεί από το χωριό τους, το ίδιο απρόσμενα όπως είχε εμφανιστεί. Η καλύβα του ήταν άδεια όπως ακριβώς την είχε παραλάβει, προκαλώντας ποικίλα σχόλια στο χωριό. Οι πιο πολλοί έλεγαν ότι ο άντρας αυτός ήταν τρελός και πήγαινε από χωριό σε χωριό, ενώ άλλοι έλεγαν ότι

ήταν ένας αντιπαθής που δεν άντεξε τη δεμένη κοινωνία τους και έφυγε μόνος κάποιο βράδυ, αφού κανείς δεν τον είχε δει να φεύγει οποιαδήποτε άλλη στιγμή της μέρας.

Τον ξέχασαν όμως γρήγορα και κανείς δεν τον ανέφερε ξανά, λες και δεν υπήρξε ποτέ. Ο Μιχάλης όμως δεν σταμάτησε ποτέ να τον αναζητά. Κάθε μέρα πήγαινε στο δάσος, με την ελπίδα να τον συναντήσει ξανά, ενώ τα βράδια μιλούσε στο φύλακα άγγελό του με νοσταλγία γι' αυτόν τον άγνωστο άντρα που του είχε συστηθεί ως Κίμωνας.

Έχοντας φτάσει στο εικοστό ένατο έτος της ηλικίας του, ο Μιχάλης είχε βρεθεί αντιμέτωπος με πάρα πολλές καταστάσεις στη ζωή του. Είχε γνωρίσει τον έρωτα αλλά και την προδοσία, είχε δει παλιούς του φίλους να αυτοκαταστρέφονται από τα ναρκωτικά, συγχωριανούς που είχε μεγαλώσει από μικρός μαζί τους και νόμιζε πως τους ήξερε καλά, να προδίδουν φίλους και οικογένεια. Όπως η οικογένεια του γέρο καφετζή, που όταν πέθανε πλάκωσαν όλοι σαν τα κοράκια να διεκδικήσουν το μαγαζί που είχε, για να το πουλήσουν στο τέλος για ένα κομμάτι ψωμί. Είδε ανθρώπους που ήταν κυριολεκτικά με τον σταυρό στο χέρι κάθε Κυριακή πρωί στην εκκλησία, να σκοτώνουν ο ένας τον άλλο για δυο πιθαμές γης. Κατάλαβε τότε γιατί ο Κίμωνας δεν πάτησε ποτέ το πόδι του στην

εκκλησία, γιατί προφανώς γνώριζε εκ των προτέρων για αυτή τους την υποκρισία. Είδε παιδιά να εξαπατούν τους γονείς τους, μόνο και μόνο για να κληρονομήσουν τη μικρή τους περιουσία, κλείνοντας τους στο τέλος σε γηροκομεία στο κέντρο της πόλης. Μιας πόλης που απείχε 85 χιλιόμετρα μακριά από το χωριό τους, αφήνοντάς τους ξεχασμένους εκεί, να σαπίζουν σαν γέρικα ποντίκια στην φάκα.

Μα το μεγαλύτερο κτύπημα στη ζωή του, ήταν όταν έχασε και τους δυο γονείς του. Ποτέ δε θα ξεχνούσε εκείνη την αποφράδα μέρα, που ήταν η αιτία να κοπεί το χαρακτηριστικό του χαμόγελο μια για πάντα.

Ήταν ένα ζεστό Σάββατο του Αυγούστου, όταν ο πατέρας του μαζί με τη μητέρα του, είχαν πάει με το αμάξι στην πόλη να δουν έναν αγαπημένο τους φίλο, που ο γιος του τον είχε κλείσει στο γηροκομείο. Στο δρόμο της επιστροφής, ο πατέρας του προσπαθώντας να αποφύγει ένα μεθυσμένο που πήγαινε στο αντίθετο ρεύμα, έχασε τον έλεγχο του αυτοκινήτου και δίχως να το καταλάβει έπεσε σ' ένα χαντάκι. Μέσα σε λίγα λεπτά το αμάξι τυλίχθηκε στις φλόγες, κατασπαράζοντας βάνουσα και τους δύο άτυχους επιβάτες του. Από κείνη τη μέρα και μετά, ο Μιχάλης δεν χαμογέλασε ποτέ ξανά.

Τιμώντας τους γονείς του για τα χρόνια που τον είχαν και τον ανάθρεψαν δίχως να του λείψει ποτέ τίποτα, άνοιξε ένα κέντρο αποτοξίνωσης από το αλκοόλ στο όνομα των γονιών του, με τη μικρή περιουσία που κληρονόμησε χωρίς να θέλει να την αποδεχτεί, αφού ένιωθε ότι δεν του άξιζε. Ήταν το λιγότερο που θα μπορούσε να κάνει για κείνους. Τα βράδια όμως, μιλούσε στη μόνη ύπαρξη που του έδινε έστω και νοητά, τη δύναμη αλλά και το κουράγιο να συνεχίσει. Τον φύλακα και άγγελο του, τον αρχάγγελο Γαβριήλ.

Έτσι και αυτό το βράδυ ξεκίνησε να του μιλά, νιώθοντας την απελπισία και την αγανάκτηση να τον πλημμυρίζουν για άλλη μια φορά. Όλα αυτά που είδε αλλά και έζησε, τον είχαν κυριολεκτικά τσακίσει. Τόση αχαριστία, απονιά, αλλά και αδικία που γνώρισε, τον έκαναν να πιστεύει πως τελικά ο άνθρωπος είναι ένα αυτοκαταστροφικό ον που δεν τον νοιάζει τίποτε άλλο, πέρα από την επιβίωσή του.

" Αν το σώμα παρέπεμπε σε δίκη την ψυχή δεν θα ήταν δυνατό να αθωωθεί..."

Άκουσε μια στιβαρή, αντρική φωνή μέσα στο δωμάτιό του. Ήταν ο Κίμωνας. Έκπληκτος ο Μιχάλης αντικρίζοντάς τον, έβαλε αμέσως τα κλάματα νιώθοντας πως κουβαλούσε επάνω του όλες τις

αμαρτίες του κόσμου. Δίχως να το πολυσκεφτεί, έπεσε κατευθείαν στα γόνατα, ευχαριστώντας τον που ήρθε.

«Σήκω επάνω γρήγορα», τον διέταξε τότε ο Κίμωνας με αυστηρή φωνή.

Υπακούοντας εκείνος, σηκώθηκε όρθιος με κατεβασμένο το κεφάλι, αποφεύγοντας να τον κοιτάξει στα μάτια.

«Γιατί με άφησες;» τον ρώτησε τότε, βρίσκοντας ξανά τον έλεγχο του εαυτού του. «Έκανα κάτι κακό;» συνέχισε να τον ρωτά.

«Και ποιος σου είπε ότι σε άφησα;» του απάντησε με σοβαρό ύφος ο Κίμωνας. «Σε ποιον νομίζεις ότι μιλάς από τότε που γεννήθηκες;» είπε, λύνοντάς του επιτέλους μετά από τόσα χρόνια, μια από τις απορίες του.

Ακούγοντας την απάντηση αυτή ο Μιχάλης, άρχισε να τρέμει ολόκληρος, κοιτάζοντας μαρμαρωμένος τον άντρα απέναντί του, που άρχισε να αλλάζει μορφή μέσα από μια λευκή δέσμη φωτός. Βγάζοντας δύο τεράστια πανέμορφα φτερά, τα ανέμισε για λίγο μέσα στο δωμάτιο και άπλωσε τα χέρια του στον αέρα όλο χάρη. Ταυτόχρονα, ο άγγελος απέκτησε μια γλυκιά όσο και θεϊκή όψη και τον κοίταξε ξανά, μόνο που αυτή τη φορά τα μάτια του πλημύριζαν από

αγάπη και κατανόηση. Ό,τι ακριβώς είχε ανάγκη αυτή τη στιγμή ο Μιχάλης.

«Αρχάγγελε Γαβριήλ...» ψέλλισε και αμέσως πήγε να πέσει ξανά στα γόνατα.

«Τι σου είπα;» του φώναξε ο αρχάγγελος σηκώνοντας τον όρθιο για άλλη μια φορά.

Μέχρι ο Μιχάλης να βλεφαρίσει τα μάτια του, εκείνος είχε ήδη βρεθεί σε απόσταση αναπνοής από το πρόσωπό του.

«Βρήκες αυτό που έψαχνες;» τον ρώτησε με ένα ζεστό χαμόγελο στα χείλη και αμέσως του ξερίζωσε κάθε πόνο και πληγή που είχε μέσα στην ψυχή του.

«Δεν ξέρω τι αναζητούσα...» απάντησε εκείνος με κατεβασμένο πάντα το κεφάλι από δέος και σεβασμό.

«Όταν με πρωτοείδες είχες ένα θαυμάσιο χαμόγελο στα χείλη, τι σε έκανε να το χάσεις;» τον ρώτησε πάλι, με ύφος που σε έκανε να νιώθεις ότι ήδη γνώριζε την απάντηση.

Κουνώντας το κεφάλι με θλίψη, ο Μιχάλης έμεινε για λίγα λεπτά σιωπηλός.

«Το χαμόγελο αυτό πήγαζε από μια πηγή αγάπης που είχα για δύο μοναδικές υπάρξεις. Τους γονείς μου... Όταν τους έχασα, τόσο άδικα, βρέθηκα να

αντιμετωπίζω μόνος τις χειρότερες συμπεριφορές των ανθρώπων. Όλα όσα ήξερα και αντλούσε δύναμη το χαμόγελό μου, χάθηκαν. Τα αντικατέστησαν η απληστία, η διαφθορά και η αλαζονεία. Γι' αυτό λοιπόν, ποιος ο λόγος να χαμογελάω; Αυτή η πηγή πάει πια, στέρεψε...» του είπε, δείχνοντάς χωρίς υπεκφυγές πόσο πολύ τον είχε κυριεύσει η απελπισία και η απόγνωση.

«Άρα λοιπόν έχασες το στήριγμά σου!» τον ρώτησε ξανά ο αρχάγγελος, δείχνοντας από τον τόνο της φωνής του ότι κάπου ήθελε να καταλήξει.

«Για την ακρίβεια το ένα από τα δύο, γιατί το άλλο ήσουν εσύ...» απάντησε ο Μιχάλης, κοιτάζοντάς τον για πρώτη φορά στα μάτια.

«Αναρωτήθηκες ποτέ γιατί συμβαίνουν όλα αυτά Μιχάλη;»

«Γιατί ο άνθρωπος θέλησε να μοιάσει στον Θεό, ή έστω σε ένα ευτελές υποκατάστατό Του. Αυτό όμως που ποτέ δεν κατάλαβε ή δεν τον ένοιαξε να καταλάβει, είναι ότι για να βαδίζει κάποιος στο μονοπάτι μιας περιστασιακής επίγειας επιτυχίας, πρέπει πρώτα να θυσιάσει την ψυχή του στο βωμό του εύκολου κέρδους, μεταμορφώνοντάς τον ουσιαστικά σε ένα χειρότερο ζώο από αυτό που ήταν, πριν θεωρητικά εξελιχθεί. Και παρόλο που κάποιοι από αυτούς υποφέρουν τα βράδια λίγο πριν κοιμηθούν, γεμάτοι με

τύψεις και ενοχές, την άλλη μέρα το πρωί τα ξεχνούν όλα και συνεχίζουν πάλι από εκεί που είχαν μείνει...»

«Και γιατί το κάνουν αυτό; Γιατί τους αρέσει να δηλητηριάζουν την ίδια τους την ψυχή με λύπη, μοναξιά, αγανάκτηση, φόβο, απόγνωση, αλλά και απελπισία, αφού δεν την αντέχουν;» τον ρώτησε ο αρχάγγελος ξανά σαν να έπαιζε έναν παράξενο ρόλο.

«Γιατί έμαθαν να πιστεύουν, πως άνθρωπος ονομάζεται μονάχα αυτός που έχει τα **εξωτερικά** γνωρίσματα, που μας έμαθαν από μικρούς να αναγνωρίζουμε. Η αλήθεια όμως είναι εντελώς διαφορετική. Η πραγματική έννοια της λέξης **άνθρωπος** σημαίνει ένα ον το οποίο φτιάχνει πολιτισμό και έχει βαθύ στοχασμό, συναισθήματα, σεβασμό στη ζωή των άλλων και προσπαθεί να φτάσει στη **Θέωση**. Γιατί ποτέ δεν μπόρεσαν να καταλάβουν, ότι το είδος μας γεννιέται με τη δυνατότητα να **γίνει** άνθρωπος και **όχι** με τη βεβαιότητα.» Και τελειώνοντας την επεξήγησή του, αμέσως ο Μιχάλης ένιωσε σαν κάτι να ξεκλειδώνει μέσα του.

Από την άλλη μεριά, ακούγοντας αυτά τα λόγια ο αρχάγγελος Γαβριήλ, αγγίζοντας τον ελαφρά στον ώμο, είπε με ένα φωτεινό χαμόγελο στα χείλη.

«Επιτέλους, πήρες την απάντηση που αναζητούσες τόσο απεγνωσμένα...**Ταξίαρχε Μιχαήλ!**» και λέγοντας

τις τελευταίες αυτές λέξεις, αμέσως το μυαλό του Μιχάλη γέμισε με εξωπραγματικές φωνές και εικόνες.

"Επιθυμώ να πάρω αυτές τις απαντήσεις Κύριε..."

Άκουσε μια γνώριμη πλέον φωνή στο κεφάλι του, μιλώντας σε ένα αιώνιο υπέρλαμπρο φως. Ήταν η δική του φωνή!

"Πρέπει να νιώσω αυτό που νιώθουν..."

Άκουσε ύστερα από λίγο, βλέποντας τον εαυτό του να γονατίζει ταπεινά, με τα ολόλαμπρα φτερά του διπλωμένα πίσω από την πλάτη.

"Θα δοθεί ένα τέλος στη δοκιμασία αυτή, στο εικοστό ένατο έτος σε ανθρώπινο χρόνο..."

Ήταν η επόμενη φράση που άκουσε, εξηγώντας του ουσιαστικά αυτό που του είχε πει κάποτε ο Γαβριήλ, όταν είχε την μορφή του Κίμωνα, αλλά δεν το είχε καταλάβει τότε... Ότι τα πάντα ήταν κανονισμένα από τον ίδιο.

"Θα προσφέρω ευτυχία και ελπίδα σε δύο ανθρώπους που θα την αξίζουν και θα τιμήσουν τη θεία χάρη Σου..."

Δίνοντάς του να καταλάβει γιατί επιλέχτηκαν αυτοί οι άνθρωποι ως γονείς του.

Τέλος, είδε ξανά την ίδια σκηνή που είχε δει, όταν τον είχε αγγίξει ο Κίμωνας στο χέρι, όταν τον είχε πρωτοσυναντήσει στο χωριό. Τους δύο άντρες να συνομιλούν. Πλέον ήξερε ποιοι ήταν. Ήταν εκείνος όταν μιλούσε με τον Γαβριήλ, στο βασίλειο του υπερβατικού, λίγο πριν ενσαρκωθεί σε άνθρωπο. Ήταν η στιγμή που ο ταξίαρχος Μιχαήλ εξηγούσε στον αρχάγγελο Γαβριήλ, γιατί ήταν τόσο σημαντικό για κείνον να νιώσει τα συναισθήματα των ανθρώπων.

«Σε ευχαριστώ που με πρόσεχες όσο ήμουν σε αυτό το σώμα, παλιέ μου φίλε», του είπε ο αρχάγγελος Μιχαήλ πιάνοντάς τον από τον ώμο.

«Καιρός να επιστρέψουμε πίσω. Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν ανάγκη από την καθοδήγησή μας και πλέον ξέρεις το γιατί», του απάντησε ο αρχάγγελος Γαβριήλ και αμέσως άνοιξε μια φωτεινή πύλη, λουσιμένη από ένα γαλήνιο, εκτυφλωτικό φως.

Μπήκε πρώτος μέσα ο αρχάγγελος Μιχαήλ και τον ακολούθησε αμέσως μετά και ο Γαβριήλ. Στη συνέχεια, μόλις διέσχισαν και οι δύο την πύλη,

εξαφανίστηκαν μια για πάντα από τον κόσμο αυτό, κλείνοντας οριστικά το πέρασμα πίσω τους.

Αυτή ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που ένας αρχάγγελος είχε επισκεφτεί τη γη. Που θέλησε να γίνει άνθρωπος, έτσι ώστε να μπορέσει να κατανοήσει όλα τα ανθρώπινα συναισθήματα. Και αφού πλέον τα είχε νιώσει, έδωσε μια υπόσχεση που την κρατά ακόμα και σήμερα. Ότι ποτέ, κανένας άνθρωπος στη γη δεν θα είναι μόνος, δίχως στήριγμα και ελπίδα. Αρκεί να το ζητήσει...

Τέλος

Αφιερωμένο στους δύο αγαπημένους μου αρχαγγέλους
Μιχαήλ και Γαβριήλ.